

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SZa/7/2015
Identifikačné číslo spisu:	7015200668
Dátum vydania rozhodnutia:	21.07.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7015200668.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a z členov JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. v právnej veci navrhovateľa: H. G., narodený dňa XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Indická republika, bez cestovného dokladu, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov, Bitúňková 14, 078 01 Sečovce, zastúpený: Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického 15, 010 01 Žilina, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie hraničnej kontroly PZ Košice - letisko, 041 75 Košice - letisko, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. p. PPZ-HCP-PO9-126-049/2015 zo dňa 06.05.2015, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 10Sp/47/2015-44 zo dňa 15.06.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 10Sp/47/2015-44 zo dňa 15. júna 2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Odporca rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO9-126-049/2015 zo dňa 06.05.2015 rozhodol o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) dňom 06.05.2015 o 22.30 hod. v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak existuje riziko úteku, na čas nevyhnutne potrebný, teda na čas pre zabezpečenie jeho vycestovania na päť mesiacov, to je do 05.10.2015 s tým, že lehota začína plynúť dňom vykonateľnosti rozhodnutia o zaistení a rozhodnutie je vykonateľné doručením.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ bol eskortovaný z územia Belgicka podľa Nariadenia EP a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie

členského štátu, zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov.

Navrhovateľ bol dňa 30.11.2006 v čase 04.30 hod. zadržaný hliadkou Železničnej polície a následne bol predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava za účelom zistenia totožnosti. Dňa 01.12.2006, keď bol navrhovateľ presunutý na Oddelenie azylu v Rohovciach, pri spisovaní zápisnice požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky z ekonomických dôvodov. Dňa 02.12.2006 bol prijatý v Záchytnom tábore v Rohovciach, kde bol dňa 12.12.2006 zaznamenaný svojvoľný odchod navrhovateľa, a preto bolo konanie o udelenie azylu zastavené.

V zmysle Dublinského dohovoru bol dňa 02.03.2015 navrhovateľ transferovaný s eskortou späť na územie Slovenskej republiky z územia Belgicka s tým, že odporca v tento deň začal konanie vo veci zaistenia účastníka konania podľa § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

V ďalšej časti rozhodnutia odporca odkazuje na vyjadrenie navrhovateľa zo Zápisnice o vyjadrení účastníka konania, spísanej dňa 02.03.2015 pod číslom č. s. PPZ-HCP-PO9-126-011/2015, v ktorej uvádza, že Indiu opustil výlučne z ekonomických dôvodov

Všetky skutočnosti uvedené navrhovateľom boli Migračným úradom Slovenskej republiky vyhodnotené a komplexne posúdené s tým záverom, že navrhovateľ nesplnil zákonom stanovené podmienky a zakladá svoju žiadosť na iných dôvodoch, ako sú uvedené v § 8 zákona o azyle. Nevzťahuje sa na neho § 10 zákona o azyle. Svoju žiadosť neodôvodňuje ani takými dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sú uvedené v § 13a a § 13b, a ktoré vymedzujú, za akých podmienok je žiadateľovi poskytnutá doplnková ochrana.

K tomuto záveru dospel Migračný úrad Slovenskej republiky po komplexnom posúdení žiadosti navrhovateľa, ako aj situácie v Indii, pričom dospel k zisteniu, že navrhovateľovi v krajine pôvodu nehrozí vážne bezprávie, nehrozí mu trest smrti ani jeho výkon, ani mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, preto Migračný úrad Slovenskej republiky vydal rozhodnutie o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenej podľa § 12 ods. 1 písm. a) zákona o azyle. Toto rozhodnutie bolo účastníkovi konania vyhlásené v priestoroch Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach pracovníkom migračného úradu dňa 06.05.2015. Na základe týchto skutočností odporca vydal dňa 06.05.2015 Príkaz na prepustenie štátneho príslušníka tretej krajiny z útvaru policajného zaistenia pre cudzincov a navrhovateľ bol toho istého dňa v zmysle § 79 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov predvedený pred odporcu (na Oddelenie hraničnej kontroly policajného zboru Košice - letisko) za účelom realizácie jeho administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky.

Vyhlásením rozhodnutia Migračného úradu Slovenskej republiky dňa 06.05.2015 došlo u navrhovateľa ku skutočnosti, že navrhovateľ sa od tohto momentu neoprávnene zdržiava na území Slovenskej republiky, resp. Schengenského priestoru, nakoľko nemá pri sebe doklady, ktoré by ho oprávňovali vstúpiť alebo zdržiavať sa na území Slovenskej republiky alebo Schengenského priestoru. Týmto svojím konaním zároveň porušil ustanovenie čl. 5 ods. 1 písm. b) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15.03.2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (ďalej len „Kódex schengenských hraníc“), čím sa dopustil priestupku podľa § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov. Svojím neoprávneným pobytom taktiež navrhovateľ spáchal priestupok v zmysle § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov a zároveň týmto svojím konaním naplnil dôvody administratívneho vyhostenia v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

Odporca mal za to, že sú naplnené podmienky stanovené zákonom o pobyte cudzincov na zaistenie účastníka konania v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak existuje riziko jeho úteku, pretože totožnosť navrhovateľa nie je dôveryhodne preukázaná, nakoľko nemá cestovný doklad. Nie je preto možné, aby sám legálnym spôsobom vycestoval z územia Slovenskej republiky do krajiny pôvodu, alebo krajiny,

ktorá ho prijme. Navrhovateľ je teda štátny príslušník tretej krajiny, ktorý sa zdržiava na území Slovenskej republiky neoprávnene bez platného cestovného dokladu a víza, odporca preto považoval postup podľa § 84 ods. 1 písm. a) a d) zákona o pobyte cudzincov za zákonný a dôvodný.

Dĺžku doby zaistenia stanovil odporca do dňa 05.10.2015 s prihliadnutím na dobu, ktorá je nevyhnutná na vykonanie všetkých dostupných úkonov (potvrdenie totožnosti navrhovateľa, komunikácia so zastupiteľským úradom štátu, ktorého je navrhovateľ štátnym príslušníkom, zabezpečenie náhradného cestovného dokladu a samotná realizácia administratívneho vyhostenia) smerujúcich k vyhosteniu navrhovateľa z územia Slovenskej republiky.

Vo svojom rozhodnutí odporca skúmal rodinné väzby a ekonomickú situáciu navrhovateľa a zistil, že tento nemá žiadne rodinné väzby na území Slovenskej republiky, nemá dostatočné finančné prostriedky, nemá na území Slovenskej republiky žiaden pobyt a z toho dôvodu mu policajný útvar neuložil povinnosť v zmysle § 89 zákona o pobyte cudzincov, pretože nemá na území Slovenskej republiky žiadne väzby, nielen rodinné, neovláda slovenský jazyk a nemá dostatok finančných prostriedkov na zabezpečenie ubytovania. Odporca prihliadal aj na skutočnosť, že navrhovateľ počas azylovej procedúry v minulosti svojvoľne opustil pobytový tábor a tak prerušil azylovú procedúru. Z pohľadu odporcu je takáto osoba nedôveryhodná. Navyše konštatoval, že konanie navrhovateľa spočívajúce v opakovanom vstupovaní do konania o azyly považuje za účelové, s prioritnou snahou vyhnúť sa administratívne vyhosteniu z územia Slovenskej republiky.

Odporca poukázal na právnu úpravu - Smernicu Európskeho Parlamentu a Rady 2008/115/ES z 16.12.2008, čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“). Ďalej poukázal na ustanovenia § 88 ods. 4, ako aj na ustanovenie § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov. Podkladom pre vydanie rozhodnutia boli informácie o Dublinskom transfere, zápisnica o vyjadrení účastníka a rozhodnutie Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 06.05.2015, z ktorých odporca vyvodil, že u navrhovateľa existuje reálne riziko a dôvodná obava, že sa navrhovateľ pokúsi opäť o útek z územia Slovenskej republiky.

Po preskúmaní všetkých skutočností a dôkazov odporca skonštatoval, že vzhľadom k prebiehajúcemu konaniu o vyhostení, ktoré stále trvá, je zaistenie účastníka konania v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. Zaistenie účastníka konania v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak existuje riziko jeho úteku je zákonným pozbavením slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení z územia Slovenskej republiky. Samotný základ pre začiatok konania o reálnom vyhostení z územia Slovenskej republiky v zmysle článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru je nevyhnutná existencia rozhodnutia o administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky.

Odporca považoval túto podmienku za splnenú, čoho dôkazom má byť nespochybniteľná existencia vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení odporcu č. PPZ-HCP-PO9-126-041/2015 zo dňa 06.05.2015, v ktorom bol navrhovateľovi určený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 3 (troch) rokov.

II.

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom toto rozhodnutie odporcu v zmysle § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“), ako zákonné potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že podstatou pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia je skutočnosť, či boli dané dôvody zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Zaoberal sa odvolacími námietkami navrhovateľa, ktorými boli nezrozumiteľnosť výroku s poukazom na nesprávne zákonné ustanovenie, v zmysle ktorého bol zaistený, na zmätočnú lehotu doby zaistenia, nejasný začiatok plynutia lehoty; vyjadrenie k podkladom rozhodnutia; nepríslušnosť orgánu, ktorý rozhodoval vo veci vydaného napadnutého rozhodnutia; efektívnosť a účelnosť zaistenia; riziko úteku.

K námietke nesprávneho zákonného ustanovenia, v zmysle ktorého bol navrhovateľ zaistený, krajský súd uvádza, že podľa jeho názoru sa odporca vo svojom rozhodnutí podrobne zaoberal skutkovými okolnosťami, z ktorých vyvodil záver, že zaistenie navrhovateľa je potrebné z dôvodu § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov. Poukázal na to, že odporca vo svojom rozhodnutí o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu č. PPZ-HCP-PO9-126-041/2015 zo dňa 06.05.2015 navrhovateľa administratívne vyhostil z územia Slovenskej republiky na územie Indie podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov a uložil mu zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 3 rokov s tým, že lehota zákazu vstupu začína plynúť dňom vykonania administratívneho vyhostenia, neurčil navrhovateľovi lehotu na vycestovanie z územia Slovenskej republiky a zároveň v zmysle § 55 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), správny orgán vylúčil odkladný účinok odvolania proti rozhodnutiu, v dôsledku čoho sa predmetné rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa stalo vykonateľné dňom doručenia navrhovateľovi dňa 06.05.2015. Ako dôsledok administratívneho vyhostenia vydal odporca dňa 06.05.2015 rozhodnutie o zaistení navrhovateľa. Námietku navrhovateľa o nedôvodnosti využitia inštitútu zaistenia u navrhovateľa z dôvodov vyššie uvedených považoval krajský súd za neopodstatnenú s tým, že odporca vo svojom rozhodnutí náležite odôvodnil, z akého dôvodu využil v prípade navrhovateľa inštitút zaistenia v zmysle § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov. Z uvedeného vyplýva, že v prípade navrhovateľa došlo k splneniu podmienky použitia inštitútu zaistenia podľa § 88 zákona o pobyte cudzincov, nakoľko v súvislosti s navrhovateľom prebieha konanie o jeho administratívnom vyhostení, pričom sú dané dôvody uvedené v bode 1 § 88 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, teda ak v konaní o administratívnom vyhostení existuje riziko úteku navrhovateľa.

Prvostupňový súd k námietke rizika úteku uviedol, že odporca v odôvodnení rozhodnutia o zaistení navrhovateľa podrobne poukázal na históriu správania sa navrhovateľa ako aj na skutočnosť, že navrhovateľ po tom, čo požiadal o udelenie azylu z ekonomických dôvodov, dňa 12.12.2006 svojvoľne opustil Záchytný tábor v Rohovciach, čím z jeho strany došlo k porušeniu povinnosti cudzinca v zmysle § 23 ods. 4 písm. c) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle (ďalej len „zákon o azyle“). Na územie Slovenskej republiky bol vrátený až dňa 02.03.2015 z Belgicka na základe Dublinského dohovoru. Preto mal krajský súd za to, že odporca správne vyhodnotil aj tú skutočnosť, že v prípade navrhovateľa existuje riziko úteku, keďže jeho správanie sa v minulosti daný stav rizika úteku iba podčiarkuje.

Na zdôraznenie správnosti postupu odporcu krajský súd poukazuje na skutočnosť, že navrhovateľ sa svojím konaním dopustil aj porušenia ustanovenia Článku 5 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc), stanovujúceho podmienky pre vstup a pobyt štátnych príslušníkov tretej krajiny, ktorých povinnosťou je mať platný cestovný doklad a mať platné vízum alebo povolenie na pobyt v prípade, ak sa to od cudzinca vyžaduje. Navrhovateľ (po jeho navrátení v zmysle Dublinského dohovoru dňa 02.03.2015 z Belgicka na územie Slovenskej republiky) sa dňa 06.05.2015 v dôsledku toho, že bola zamietnutá jeho žiadosť o udelenie azylu zo strany Migračného úradu Slovenskej republiky, zdržiaval na území Slovenskej republiky neoprávnene (§ 2 ods. 1 písm. f) zákona o pobyte cudzincov) a bez platného cestovného dokladu, bol preto uznaný za vinného zo spáchania priestupku v zmysle § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, čím zároveň naplnil aj dôvody administratívneho vyhostenia v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

Vo vzťahu k dĺžke doby zaistenia súd uviedol, že táto bola riadne odôvodnená v súlade s platnou právnou úpravou, pričom počas celého zaistenia sa monitoruje, či je opodstatnená alebo nie, s poukazom na ustanovenie § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov. Súd ešte doplnil, že odporca sa náležitým spôsobom zaoberal dôvodmi, prečo nepristúpil k alternatívam zaistenia podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov.

Námietku zmätočnosti lehoty doby zaistenia a nejasného začiatku plynutia lehoty vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú. Konštatoval, že odporca zaistil navrhovateľa dňom 06.05.2015 na obdobie 5 mesiacov do 05.10.2015. Podľa názoru prvostupňového súdu z výroku napadnutého rozhodnutia jednoznačne

vyplýva doba, na akú dobu mal byť navrhovateľ zaistený, to znamená do 05.10.2015. Takto stanovenú dobu považoval súd za jasnú, zrozumiteľnú a určitú s tým, že ju nemožno zameniť s iným koncom doby zaistenia. Rovnako jednoznačný je aj moment zaistenia navrhovateľa, nakoľko výrok napadnutého rozhodnutia stanovuje, že podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení, čo nie je v rozpore s výrokom, v ktorom je uvedené, že lehota začína plynúť dňom vykonateľnosti rozhodnutia o zaistení, pričom toto je vykonateľné doručením, pretože predmetné rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené dňa 06.05.2015, čím bol aj daný začiatok doby zaistenia. Znenie výroku napadnutého rozhodnutia však nemožno hodnotiť ako rozporné s ustanovením § 88 ods. 4 posledná veta zákona o pobyte cudzincov, pretože ak by aj odporca stanovil inú dobu začiatku zaistenia, čo nie je tento prípad, vždy by platilo, že štátny príslušník tretej krajiny by bol zaistený dňom vydania takéhoto rozhodnutia o zaistení.

Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj námietku navrhovateľa súvisiacu s nerešpektovaním jeho práva podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku a inými skutočnosťami namietanými navrhovateľom v časti vyjadrenie sa k podkladom. Krajský súd chronologicky opísal postup odporcu od prepustenia navrhovateľa z Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach dňa 06.05.2015 až po vydanie napadnutého rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa s tým, že skonštatoval, že z daného postupu odporcu, ktorý má podstatu v administratívnom spise vyplýva, že zo strany odporcu neboli porušené práva účastníka takým spôsobom, aby súd mohol dospieť k záveru, že postup odporcu má takú vadu, ktorá je spôsobilá mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Vo vzťahu k námietke nepríslušnosti súd poukázal na to, že odporca už v minulosti zaistil navrhovateľa rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO9-126-012/2015 zo dňa 02.03.2015 v konaní o udelenie azylu podľa ustanovenia § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Toto rozhodnutie odporcu bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp/13/2015 zo dňa 24.03.2015, ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. k. 10Sž/21/2015 zo dňa 06.05.2015. Dňa 06.05.2015 Migračný úrad Slovenskej republiky zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu v dôsledku čoho odporca vydal Príkaz na prepustenie navrhovateľa zo dňa 06.05.2015, nakoľko navrhovateľ bol zaistený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach na základe jeho predchádzajúceho administratívneho rozhodnutia. Po prepustení navrhovateľa odporca zistil, že navrhovateľ sa zdržiava na území Slovenskej republiky neoprávnene a týmto svojím konaním spáchal priestupok podľa § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov a za uvedený skutok bol odporcom v blokovom konaní napomenutý. Týmto svojím konaním súčasne naplnil dôvody administratívneho vyhostenia v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Tieto skutočnosti odporca v rozhodnutí o administratívnom vyhostení navrhovateľa aj konštatoval. Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že bola daná príslušnosť odporcu na konanie vo veci zaistenia navrhovateľa v zmysle citovaných právnych ustanovení v čase rozhodovania o jeho zaistení, nakoľko odporca bol tým policajným útvarom, ktorý zistil dôvody administratívneho vyhostenia navrhovateľa.

K námietke neskúmania reálnej vyhostiteľnosti súd poukazuje na rozhodnutie Migračného úradu Slovenskej republiky o žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu, ktorý po komplexnom posúdení žiadosti navrhovateľa dospeš k záveru, že neexistujú prekážky vyhostenia navrhovateľa, pričom odporca si tento záver Migračného úradu Slovenskej republiky osvojil v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Krajský súd na záver skonštatoval, že sa vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa, ktoré mohli mať vplyv na posúdenie otázky, či dané rozhodnutie odporcu je vecne správne. Ostatné námietky navrhovateľa produkované v oprávnom prostriedku neboli spôsobilé na to, aby mohli ovplyvniť danú skutočnosť. Preto dospeš k záveru, že postup odporcu pred vydaním napadnutého rozhodnutia netrpí takou vadou, z dôvodu ktorej by súd mal vysloviť, že dané rozhodnutie nie je vecne správne a v rozpore so zákonom.

III.

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že s uvedeným

rozhodnutím v celom rozsahu nesúhlasí z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p., teda z dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ vyjadril nesúhlas s konštatovaním súdu prvého stupňa, že podstatnou pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia je skutočnosť, či boli dané dôvody zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov v čase vydania napadnutého rozhodnutia, pretože podstatným pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia odporcu bolo v zmysle § 250j ods. 2 písm. a) až e) O.s.p. tiež to, či rozhodnutie odporcu vychádza zo správneho právneho posúdenia veci, či zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádza napadnuté rozhodnutie, je v súlade s obsahom spisov, či zistenie skutkového stavu je dostačujúce na posúdenie veci, či je rozhodnutie preskúmateľné, zrozumiteľné a náležite odôvodnené a či sa v konaní odporcu vyskytla taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Navrhovateľ má za to, že súd prvého stupňa postupoval práve v zmysle vyššie uvedeného nesprávneho konštatovania.

Navrhovateľ v odvolaní namietal:

1 /nezrozumiteľnosť rozhodnutia

Navrhovateľ uviedol, že už len samotný výrok obsahuje hneď tri mylné skutočnosti, ktoré spôsobujú jeho nezrozumiteľnosť.

a/ nesprávne zákonné ustanovenie

Navrhovateľ namietal, že ho odporca zaistil podľa nesprávneho zákonného ustanovenia, nakoľko, ak odporca v odôvodnení rozhodnutia o jeho zaistení poukazuje na existenciu právoplatného a vykonateľného rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení, mal byť zaistený podľa § 88 ods. 1 písm.

b) zákona o pobyte cudzincov za účelom výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Z vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa, ako aj z rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa vyplýva, že Útvar policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach má zabezpečiť výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení z dôvodu, že navrhovateľ nemá doklad alebo prostriedky na vycestovanie. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že súd prvého stupňa prehliadol, že je rozdiel medzi „vycestovaním“, resp. „zabezpečením vycestovania“ a výkonom rozhodnutia o administratívnom vyhostení cudzinca.

Keďže vo veci existuje vykonateľné rozhodnutie o vyhostení cudzinca, nemožno podľa navrhovateľa dospieť k záveru, že odporca zaistil navrhovateľa za účelom zabezpečenia jeho vycestovania. Pokiaľ mal odporca v úmysle zaistiť navrhovateľa za účelom zabezpečenia jeho vycestovania, nemal vydávať vykonateľné rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení. Preto súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, keď dospel k záveru, že u navrhovateľa boli dané dôvody na zaistenie podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov.

b/ zmätočná lehota

Navrhovateľ vytýkal súdu prvého stupňa, že výrok napadnutého rozhodnutia je nezrozumiteľný aj z dôvodu, že lehota zaistenia je v ňom určená zmätočne, keďže vo výroku je uvedené, že sa navrhovateľ zaisťuje dňom 06.05.2015 na päť mesiacov, t.j. do 05.10.2015. Lehota zaistenia päť mesiacov, ktorá začína plynúť dňom 06.05.2015 má správne uplynúť dňa 06.10.2015, prípadne dňa 07.10.2015, ak by odporca bral do úvahy aj deň vydania rozhodnutia.

Súd prvého stupňa sa s touto námietkou vysporiadal konštatovaním, že z výroku rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ je zaistený do 05.10.2015 a koniec tejto lehoty si nemožno zameniť s iným koncom. Navrhovateľ má za to, že nie je zrejmé, ako mohol súd dospieť k záveru, že koniec lehoty zaistenia je jasne stanovený, keď z výroku rozhodnutia odporcu vyplýva, že navrhovateľ je zaistený na 5 mesiacov, a teda do 06.10.2015 prípadne 07.10.2015 alebo je zaistený do 05.10.2015, nakoľko má za to, že údaje „na päť mesiacov“ a „do 05.10.2015“ sú rovnocenné a navzájom sa vylučujú. Preto ak súd prvého stupňa posúdil, že z výroku napadnutého rozhodnutia jednoznačne

vyplýva, kedy sa končí lehota zaistenia navrhovateľa, dospel k nesprávnemu záveru.

c/ začiatok plynutia lehoty zaistenia

Navrhovateľ poukázal na to, že z výroku rozhodnutia odporcu nemožno zistiť, kedy vôbec začína plynúť lehota jeho zaistenia, pretože vo výroku sa v rozpore so zákonom uvádza, že lehota zaistenia začína plynúť jeho vykonateľnosťou a rozhodnutie je vykonateľné doručením, pričom rozhodnutie o zaistení je vykonateľné jeho vydaním a nie doručením.

Nesúhlasil ani s tvrdením krajského súdu, že vzhľadom k tomu, že predmetné rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené dňa 06.05.2015, kedy bolo aj vydané, tak začiatok lehoty zaistenia nie je v rozpore s § 88 ods. 4 posledná veta zákona o pobyte cudzincov a s následným záverom súdu prvého stupňa, že je v podstate jedno, ako odporca stanoví v rozhodnutí počiatok zaistenia cudzinca, pretože vždy platí, že je zaistený dňom vydania takéhoto rozhodnutia.

Zdôraznil, že určenie počiatku plynutia lehoty zaistenia je dôležité nielen z hľadiska základných zákonných formálnych náležitostí správneho rozhodnutia, ale predovšetkým z dôvodu právnej istoty osoby pozbavenej osobnej slobody, preto súd prvého stupňa nepostupoval správne, ak dospel k záveru, že určenie počiatku plynutia lehoty vo výroku rozhodnutia je bezpredmetné, nakoľko táto lehota začína plynúť vždy dňom vydania rozhodnutia.

Navrhovateľ upriamil pozornosť na skutočnosť, že už len vo výroku rozhodnutia odporcu sú tri závažné chyby, ktoré spôsobujú jeho nezrozumiteľnosť a nepresvedčivosť. Taktiež neobstojí ani záver súdu, že podstatnou z hľadiska zákonnosti rozhodnutia odporcu je skutočnosť, či existovali v dobe jeho vydania dôvody na zaistenie navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, nakoľko je zrejmé, že súd prvého stupňa a odporca opomenuli skutočnosť, že medzi dobrovoľným vycestovaním a núteným výkonom vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení je rozdiel.

2/ vyjadrenie k podkladom rozhodnutia

Navrhovateľ namietal, že mu nebolo umožnené vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, pričom súd prvého stupňa vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú, nakoľko z administratívneho spisu vyplýva, že navrhovateľ bol o tomto práve poučený. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje v tomto smere za nezrozumiteľné, nakoľko navrhovateľ nenamietal, že by nebol poučený o práve vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, ale namietal, že mu nebolo umožnené toto právo využiť a že si odporca nesplnil povinnosť stanovenú v § 33 ods. 2 Správneho poriadku, pretože skutočnosť, že bol navrhovateľ o svojom práve poučený neznamena, že si odporca splnil povinnosť umožniť mu toto právo využiť.

3/ námietka nepríslušného orgánu

K tejto námietke navrhovateľ uviedol, že nakoľko príkaz odporcu na prepustenie navrhovateľa realizoval Útvar policajného zaistenia v Sečovciach, odporca sa nemohol ako prvý dozvedieť o tom, že pobyt navrhovateľa na území Slovenskej republiky je neoprávnený, keďže nemohol vedieť, v ktorom momente Útvar policajného zaistenia v Sečovciach príkaz na prepustenie realizoval, a preto odporca nebol príslušným orgánom na vydanie napadnutého rozhodnutia.

Poukázal na to, že dôvodom administratívneho vyhostenia navrhovateľa bol jeho neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky, pričom navrhovateľ naplnil dôvody administratívneho vyhostenia v Sečovciach, z čoho vyplýva, že odporca nemôže byť príslušným orgánom na vydanie rozhodnutia o zaistení.

Navrhovateľ považoval za nezrozumiteľné tvrdenie odporcu, že tento len pokračoval v konaní o administratívnom vyhostení navrhovateľa, keďže sám odporca vo svojom rozhodnutí uviedol, že navrhovateľa po transfere z Belgicka považoval za žiadateľa o azyl a v zmysle § 22 ods. 1 zákona o azyle sa žiadateľ o azyl nachádza na území Slovenskej republiky oprávnene, a preto konanie o administratívnom vyhostení navrhovateľa ani nemohlo byť začaté. Podľa krajského súdu bola táto námietku nedôvodná, nakoľko odporca už jedenkrát o zaistení navrhovateľa rozhodoval a toto

rozhodnutie bolo potvrdené Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Avšak skutkový stav pri prvom zaistení cudzinca bol diametrálne odlišný, pretože navrhovateľ bol vtedy transferovaný z Belgicka na letisko v Košiciach, a tak bol odporca na konanie o jeho zaistení ako žiadateľa o azyl nepochybne príslušný. Situácia pri druhom zaistení navrhovateľa je odlišná v tom, že navrhovateľ bol rozhodnutím odporcu zaistený v konaní o administratívnom vyhostení, nakoľko naplnil dôvody administratívneho vyhostenia, a to tým, že mal na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

Nie je správny záver krajského súdu o tom, že o neoprávnenom pobyte navrhovateľa na území Slovenskej republiky vedel ako prvý odporca, nakoľko tento ani nemohol vedieť či vôbec a kedy bol jeho príkaz na prepustenie navrhovateľa realizovaný. Skutočne nie je zrejmé, prečo potom priestupok - neoprávnený pobyt, ktorý navrhovateľ spáchal v Sečovciach rieši odporca, ktorý sídli v Košiciach - letisko.

4/ riziko úteku

V súvislosti s námietkou rizika úteku navrhovateľ namietal, že odporca v rozhodnutí o zaistení navrhovateľa nijako neodôvodnil riziko úteku. Odporca sa v napadnutom rozhodnutí o riziku úteku nijako nezmieňuje, a preto záver súdu o tom, že na odôvodnenie rizika úteku postačuje uviesť históriu správania sa navrhovateľa bez akéhokoľvek naznačenia priamej súvislosti s rizikom úteku, nemôže obstať.

Na základe uvedeného navrhovateľ navrhol, aby najvyšší súd ako súd odvolací rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nariadil bezodkladné prepustenie navrhovateľa zo zaistenia.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že zotrváva na svojom stanovisku pod č. PPZ-HCP-PO9-126-066/2015 zo dňa 18.06.2015 a žiada o jeho akceptáciu pri ďalšom posudzovaní odvolania navrhovateľa proti rozsudku krajského súdu.

Nad rámec uvedeného stanoviska odporca uviedol k námietke navrhovateľa o nepríslušnosti orgánu, že k zaisteniu navrhovateľa došlo tým, že bolo využité oprávnenie policajta podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, ktoré je aplikovateľné akýmkoľvek príslušníkom Policajného zboru pri naplnení zákonných podmienok a dôvodov. Nakoľko ide o zákonné generálne zmocnenie pre príslušníka Policajného zboru, nie je možné toto oprávnenie podmieňovať miestnou, vecnou alebo funkčnou príslušnosťou podľa Správneho poriadku, tak ako by to bolo v prípadoch, kedy je postup správneho orgánu v správnom konaní určený tak, že ho vykonáva policajný útvar a nejde iba o využitie oprávnenia policajtom. Preto odporca navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21. júla 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 404/2011 Z. z., policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak existuje riziko jeho úteku.

Rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

Podľa § 88 ods. 4 veta prvá zákona č. 404/2011 Z. z., štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov.

Na základe skutočností zistených v konaní o zaistení navrhovateľa odporca usúdil, že reálne riziko úteku účastníka konania existuje a trvá, nakoľko navrhovateľ porušil povinnosti vyplývajúce mu ako žiadateľovi o azyl zo zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle ako aj ostatných právnych noriem spojených s azylovou procedúrou, pričom utiekol z územia Slovenskej republiky do Talianska. Odporca konanie navrhovateľa, teda opakované vstupovanie do konania o azyle, považuje za účelové, s prioritnou snahou vyhnúť sa administratívnomu vyhosteniu z územia Slovenskej republiky. Na základe uvedeného odporca rozhodol o zaistení navrhovateľa v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak existuje riziko jeho úteku.

K námietke navrhovateľa, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, považuje odvolací súd za dôležité uviesť, že uvedenú námietku navrhovateľ bližšie nešpecifikoval.

Zo samotnej podstaty preskúmacieho súdneho konania, ktoré smeruje k prieskumu správneho konania vyplýva, že administratívny spis je obrazom a výsledkom správneho konania, pretože dokladá jeho priebeh a skutkový stav, ktorý tu bol v dobe rozhodovania správneho orgánu. Zásadne pritom platí, že skutkové dôvody, o ktoré sa opiera správne rozhodnutie, musia byť podložené obsahom administratívneho spisu - v opačnom prípade by bolo správne rozhodnutie, ktoré vzišlo z takéhoto konania nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Ďalšie zisťovanie skutkového stavu veci až v konaní pred súdom nie je vylúčené (§ 250i ods. 1 O.s.p.), pretože súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ však krajský súd vychádzal pri rozhodovaní iba z obsahu administratívneho spisu, nemožno takémuto postupu principiálne nič vytknúť. Navyše navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku krajského súdu neupresnil, aké dôkazy mali byť krajským súdom k lepšiemu zisteniu skutkového stavu veci vykonané, a preto za tejto situácie je možné takúto argumentáciu odmietnuť ako bezpredmetnú.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pre zákonmi Slovenskej republiky, možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné.

Teda, aby bolo pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom a musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody navrhovateľa.

Napadnuté rozhodnutie, ktorým odporca zaistil navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do

krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak existuje riziko jeho úteku, možno vzhľadom na vyššie uvedené považovať podľa názoru odvolacieho súdu za riadne odôvodnené v zmysle § 47 ods. 3 Správneho poriadku. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sž/94/2010 vyplýva, že správny orgán musí v odôvodnení rozhodnutia opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy, z ktorých vychádzal a ako sa vyporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporcu tieto atribúty spĺňa. Je nesporné, že odporca pri rozhodovaní o zaistení prihladol aj na tzv. „návratovú smernicu“ (smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch v členských štátoch pri navracaní neoprávnene pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín).

Článok 7 odsek 1 smernice ustanovuje, že v rozhodnutí o návrate sa poskytne primeraná lehota na dobrovoľný odchod v dĺžke od siedmich do tridsiatich dní bez toho, aby boli dotknuté výnimky uvedené v odsekoch 2 a 4. Členské štáty môžu vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch ustanoviť, že takáto lehota sa poskytne len na základe žiadosti dotknutého štátneho príslušníka tretej krajiny. V takomto prípade informujú členské štáty štátneho príslušníka tretej krajiny o možnosti predloženia uvedenej žiadosti. Lehota ustanovená v prvom pododseku nevyklučuje možnosť, aby dotknutí štátni príslušníci tretej krajiny opustili členský štát skôr.

V zmysle článku 7 odsek 4 smernice, ak existuje riziko úteku alebo ak žiadosť o legálny pobyt bola zamietnutá ako zjavne neodôvodnená alebo podvodná, alebo ak dotknutá osoba predstavuje riziko pre verejný poriadok, verejnú bezpečnosť alebo národnú bezpečnosť, členské štáty môžu upustiť od poskytnutia lehoty na dobrovoľný odchod alebo môžu poskytnúť lehotu kratšiu ako sedem dní.

Toto ustanovenie je v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora povinný dodržiavať aj odporca. Z rozhodnutia odporcu je zrejmé, že odporca objasnil, v čom vidí nemožnosť postupovať v zmysle odseku 1 predmetného článku 7 smernice.

Odporca sa zaoberal možnosťou uloženia miernejších opatrení, ale po zistení, že navrhovateľ nemá na území žiaden pobyt a ani dostatok finančných prostriedkov potrebných pre jeho pobyt na území Slovenskej republiky s tým, že rodinné väzby u navrhovateľa na území Slovenskej republiky neboli zistené, nebola mu uložená povinnosť v zmysle § 89 zákona o pobyte cudzincov.

Z obsahu administratívneho spisu odporcu je zrejmé, že odporca pri rozhodovaní o zaistení navrhovateľa vychádzal z dôkazných prostriedkov - z rozhodnutia Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenej podľa § 12 ods. 1 písm. a) zákona o azyle, ktoré bolo dňa 06.05.2015 vyhlásené navrhovateľovi, zo zápisnice o vyjadrení účastníka konania, z výsledkov lustrácie v informačných systémoch Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, z úradného záznamu o vykonaní prehliadky cudzinca, zo záznamu o vybavení priestupku.

Podľa odvolacieho súdu sa odporca v konaní o zaistení navrhovateľa, ktorý bol v postavení osoby, ktorá sa v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 písm. f) zákona o pobyte cudzincov nachádza na území Slovenskej republiky neoprávnene, dôsledne riadil zákonom o pobyte cudzincov (§ 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov).

Ustanovenie § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, ktoré aplikoval odporca na uvedený prípad totiž umožňuje zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny, a to na základe presne špecifikovaných dôvodov, ktoré plne korešpondujú s požiadavkami Európskej únie na zaistiťovanie takejto kategórie cudzincov. V danom prípade ide o štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý bol ešte ako žiadateľ o azyl, vrátený na územie Slovenskej republiky z dôvodu, že na konanie o udelenie azylu je príslušná Slovenská republika. Po vydaní rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ktoré bolo vydané na podklade rozhodnutia migračného úradu o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu, bol navrhovateľ po prepustení zo zaistenia v konaní o udelenie azylu, zaistený za účelom zabezpečenia jeho vycestovania.

Dôvod pre zaistenie navrhovateľa teda spočíval v tom, že zaistenie je nutné na zabezpečenie vycestovania navrhovateľa do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov v konaní o administratívnom vyhostení, pričom existuje riziko jeho úteku.

Námietku navrhovateľa, týkajúcu sa zmätočnej lehoty a začiatku plynutia lehoty zaistenia odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že „z výroku napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva doba, na akú mal byť navrhovateľ zaistený, to znamená do 05.10.2015. Táto doba je jasná, zrozumiteľná a určitá a nemožno ju zameniť s iným koncom doby zaistenia. Rovnako z napadnutého rozhodnutia vyplýva aj moment, kedy bol navrhovateľ zaistený. Výrok napadnutého rozhodnutia, ktoré navrhovateľ namietal aj ohľadne začiatku zaistenia, a to, že podľa § 88 ods. 4 ZoPC štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení, nie je v rozpore s výrokom, kde je uvedené, že lehota začína plynúť dňom vykonateľnosti rozhodnutia o zaistení, pričom je vykonateľné doručením, nakoľko predmetné rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené dňom 06.05.2015, čím bol daný začiatok doby zaistenia, pričom znenie výroku napadnutého rozhodnutia nie je v rozpore s ustanovením § 88 ods. 4 posledná veta ZoPC. Pokiaľ by aj správny orgán stanovil, čo sa však v danom prípade nenastalo, inú dobu začiatku zaistenia, vždy by platilo, že štátny príslušník tretej krajiny by bol zaistený dňom vydania takéhoto rozhodnutia o zaistení.“

Stanovenú lehotu zaistenia odôvodnil existujúcimi skutočnosťami, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu odôvodňujú takýto „čas nevyhnutne potrebný“ na zaistenie cudzinca, pričom povinnosť skúmať podmienky zaistenia v jeho priebehu odporcovi vyplýva priamo z ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, ako to aj uviedol odporca vo svojom rozhodnutí. Uvedené teda nasvedčuje zákonnosti rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa, hlavne z dôvodu, že riziko úteku navrhovateľa vzhľadom na predchádzajúce správanie sa navrhovateľa pretrváva, ako aj z dôvodu, že to bolo nevyhnutné pre vykonanie úkonov nutných na reálne vykonanie administratívneho vyhostenia navrhovateľa ako potvrdenie jeho totožnosti, komunikácia so zastupiteľským úradom štátu, ktorého je navrhovateľ štátnym príslušníkom, zabezpečenie náhradného cestovného dokladu a samotná realizácia administratívneho vyhostenia

K námietke navrhovateľa o nesprávnom zákonnom ustanovení použitom pri zaistení navrhovateľa považuje odvolací súd za potrebné poukázať na skutočnosť, že odporca v rozhodnutí o zaistení navrhovateľa náležite poukázal na históriu správania sa navrhovateľa, čím preukázal existenciu rizika úteku, nakoľko navrhovateľ potom, čo v roku 2006 požiadal o udelenie azylu, dňa 12.12.2006 svojvoľne opustil záchytný tábor, čím porušil povinnosti cudzinca v zmysle § 23 ods. 4 písm. c) zákona o azyle. Na územie Slovenskej republiky bol vrátený dňa 02.03.2015 na základe Dublínskeho dohovoru z Belgicka, pretože príslušným štátom na prejednanie žiadosti o udelenie azylu bola Slovenská republika. Toto navrhovateľovo správanie len umocňuje existenciu rizika úteku. Z uvedeného vyplýva, že odporca postupoval správne, keď zaistil navrhovateľa podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, pretože v predmetnom konaní o administratívnom vyhostení bolo preukázané riziko úteku.

Odvolací súd má za preukázané, že navrhovateľovi bolo dňa 06.05.2015 doručené Upovedomenie o začatí správneho konania vo veci jeho administratívneho vyhostenia s tým, že bol oboznámený s podkladom pre začatie toho konania, dňa 06.05.2015 s ním bola spísaná Zápisnica o vyjadrení účastníka konania ku konaniu vo veci neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky, navrhovateľ bol v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku poučený o jeho právach s tým, že navrhovateľ vlastnoručným podpisom osvedčil, že bol poučený v zmysle zákonných ustanovení, týmto v plnej miere porozumel a poučenie zobral na vedomie a nevyužil svoje právo odmietnuť výpoveď, naopak vypovedať chcel. Potom bol navrhovateľovi doručený záznam o vybavení priestupku napomenutím podľa § 84 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Následne bolo vo veci vydané rozhodnutie odporcu, ktorým navrhovateľa administratívne vyhostil. Ďalej bolo dňa 06.05.2015 navrhovateľovi doručené Upovedomenie o začatí konania vo veci zaistenia, ktorým bol navrhovateľ informovaný jednak o začatí tohto konania, no zároveň bol poučený o jeho právach vyplývajúcich z ustanovenia § 33 Správneho poriadku. Následne bolo vydané rozhodnutie o zaistení navrhovateľa. Z tohto postupu odporcu nemožno

vyvodiť záver, že postupom odporcu boli porušené práva navrhovateľa vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Práve naopak, preukazujú, že navrhovateľovi bol v priebehu konania poskytnutý priestor na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia, navrhovateľ však túto možnosť nevyužil.

Čo sa týka námietky nepríslušnosti odporcu, aj túto vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Predchádzajúcim rozhodnutím odporcu bol navrhovateľ v konaní o udelení azylu zaistený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce. Dňa 06.05.2015 došlo k vyhláseniu rozhodnutia Migračného úradu Slovenskej republiky o tom, že žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu sa zamietla ako zjavne neopodstatnená podľa § 12 ods. 1 písm. a) zákona o azyle. Dôsledkom toho vydal odporca dňa 06.05.2015 príkaz na prepustenie navrhovateľa, už ako štátneho príslušníka tretej krajiny, zo zaistenia s tým, že vyhlásením rozhodnutia o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu, ktoré bolo podkladom pre vydanie príkazu na prepustenie, sa zmenilo postavenie navrhovateľa tak, že od tohto momentu sa zdržiaval na území Slovenskej republiky neoprávnene. Tým sa dopustil priestupku podľa § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, čím naplnil dôvody administratívneho vyhostenia v zmysle ustanovenia § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Odporca vybavil daný priestupok napomenutím podľa § 84 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch dňa 06.05.2015. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že odporca bol príslušným na konanie a rozhodnutie o zaistení navrhovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Nezistil ani žiadne pochybenie v postupe odporcu ani krajského súdu. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku.

Preto záver krajského súdu o zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu, vzhľadom k tomu, že sa vysporiadal s uplatnenými námietkami navrhovateľa (na ich vyhodnotenie pre ich správnosť odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, s ktorým sa plne stotožňuje) vypovedá o správnosti postupu krajského súdu pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia odporcu.

Krajský súd bol totiž viazaný rozsahom dôvodov, ktoré navrhovateľ uplatnil v opravnom prostriedku a z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania, ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.